

Verliefd op Bonanza

Het derde deel van Berlins „Holoceen”-cyclus zet de kijker met plezier op het verkeerde been.

Van onze medewerkster
Daniëlle de Regt

LEUVEN. Ooit was Bonanza het Sodom en Gomorra van het diepe Amerikaanse Zuiden. Zijn bewoners waren in de ban van de goudkoorts, cafés en bordelen. Er was in de verste verte geen kerk te bekennen. Maar met de koorts verdwenen ook de mensen. Uiteindelijk bleven er slechts zeven zielen over: op het eerste gezicht brave rustzoekers in een getemde omgeving, die allemaal om de een of andere reden verliefd zijn geworden op Bonanza. Gaandeweg wordt echter duidelijk dat het allemaal rare snuiters zijn die veruit de voorkeur geven aan verre vrienden boven goede burens.

Met *Bonanza* levert het Antwerpse Berlin het derde deel af van zijn *Holoceen*-cyclus. Deze documentairereeks zoomt telkens in op een stad om de sfeer ervan vast te leggen op film. De eerste, *Jerusalem*, was een stadssymfonie die je op sleeptouw nam door het oneindige conflict dat deze plaats diepgaand tekent. Iqaluit, de hoofdstad van de Inuitstaat Nunavut, vormde het bevreemdende decor voor een telefoongesprek tussen hier en

ginder, en deze derde pakt het eenvoudiger aan: we volgen gewoon de inwoners die ieder een schermhokje hebben.

Op de keper beschouwd is het verhaaltje charmant, maar weinig spectaculair. Wie wel eens naar *Man bijt hond* kijkt, weet dat je vreemde vogels niet eens moet gaan zoeken in een ver land als Amerika. Interessanter is de doordachte manier waarop deze plaats en haar hoofdrolspelers in beeld zijn gebracht. Je krijgt namelijk al snel door dat je in *Bonanza* niet alles moet geloven wat je hoort en ziet en dat spel loopt als een speelse commentator door de hele film, die zich gaandeweg meer uitspreekt. Zo vertelt een voice-over dat er geen zwaarwichtigheid heerst in deze stad, terwijl het beeld een afgeleefde, groezelige slaapkamer laat zien.

Naar het einde toe, als iedereen het achterste van zijn of haar tong heeft laten zien, transformeert elk van de vijf schermen op het podium in een opeenstapeling van beelden en verhalen die de contouren van de vertellers steeds verder laat vervagen. De klankband doet hetzelfde, het vertelde wordt een kakofonie. De nietigheid van deze slaapstad kraakt nu gevaarlijk onder het gewicht van de kleinmenselijkheid van haar bewoners.

► „*Bonanza*” door Berlin.
Gezien op 20/12 in Leuven.
Info tournee: 03-281.56.82
► www.berlinberlin.be